

BÖLÜM 7

Ruhsal Yasadan Özgürlük

Yahudiler ruhsal yasaya (şeriat) kesenkes bağlıydı. Bir kitapta yazılı, çeşitli dileklerle yüklü biçimsel buyrukların günahlı varlığı aritamayacağı, onu Tanrı katında doğru kılamayacağı düşüncelerini uğraştırmazdı bile. Yazar Pavlos altıncı bölümde günahlının İsa Mesih'e imanla, O'nunla özdeşliğe girmekle günaha öldüğünü, Tanrı'nın kavramlı bağılı olduğunu vurguladı. Bu tanrısal eylemin sonucu yaşamsal günahlılığın yaşamsal kutsallığa dönüştürülmesidir. Böylesi parlak ve kutlu gelişim altıncı bölümün ezgisini oluşturur.

Önümüzdeki bölümdeyse şeriat karşısında ölmenin etkinliği belirtilmekte. Bu, Mesih'le birleşmenin doğal sonucudur. Ruhsal yasa (şeriat) önceki yaşamın diktatörüdür. Günahlı birey özgürlüğe kavuşup hak ve doğruluk kapsamında yaşamak için Mesih'le birleşmeli (bkz. 6:14-15). Yedinci bölümde ruhsal yasanın yetersizliği kesin dille belirtilmekte. Yazar, ruhsal yasanın iyi bir buyruk olduğunu anımsatıyor; ne var ki, bu iyi buyruk bozuk insanın içinde iyilik oluşturamaz.

Yedinci bölüm ikiye ayrılıyor:

1. Tanrı'nın belirli bir süre için şeriata bağlı kıldığı ademoğulları, kurtarıcı Mesih'in haçtaki ölümüyle şeriata öldü. Böylece, Mesih'le birleşmiş durumda Tanrı'ya ürün getiren yaşamı yaşayabilsinler. Bunun tersine, önceki yaşamda inanlı ölümü hak eden ürünü yetiştirmekteydi. Ama günah yaşamına ölen Mesih bağılı, kendisini bağlayan, sağlıklı sonucu getiremeyen yasadan özgür kılınmıştır. Bundan böyle, yasanın buyruklarına uyrukluğa değil, yepyeni ve yeşermiş yöntemi izleyerek diri Tanrı'ya dirilikte hizmet sunar, ürün verir (7:1-6).
2. Ruhsal yasa kesin uyum ve söz dinlerlik bekler; hiç kimseye ödün vermez. Gelgelelim güçsüz yeterliksiz bedene. Onda ruhsal yasayı kesenkes tatmin edebilecek, "Çok iyi iş işledin, başarın yerinde" dedirtebilecek sağlık yoktur. İyiliği özleyen birey bu çıkmazda bocalar durur; en sonunda Tanrı'ya yakarır: "Ölüme götüren bu bedenden beni kim kurtaracak?" (7:24). Bu parçada kurtarıcı Mesih'e ilişkin parlak bir kavrama varır okuyucu (7:7-25). Ruhsal yasa egemenliğinden Mesih'te özgürlük gönencine geçiş inanlının kesin çaresizliğinde bilebileceği benzersiz aşamadır. İman yolculuğunun doruğuna gelir o insan (7:4).

Ruhsal yasa insana onun yaşamı süresince egemendir. Yazar bu gerçeği evli bir çifti örnek tutarak anlatır (bkz. 7:2-3). Evli kadın kocası yaşadıkça eşine bağlıdır. Ama koca ölürse başka bir erkeğe varmakta serbesttir. Bu ilişkide anımsatılması gereken bir noktaya değinilmeli: Boşanmanın evlilik bağına koparamadığı belirginliğe gelmekte. Bireyi tutsak kılan şeriat bağından kopmak Mesih'in ölümü yoluyla gerçekleşebilir. Şeriat bağından özgür edilmek ölümü gerektirir. İsa Mesih'in haçtaki ölümü hem günahlıyı kurtarır, hem de onu ruhsal yasanın egemenliğinden özgür kılar. Ama inanlı dilediği biçimde yaşayamaz bundan böyle. Bu kez o Mesih'e varmıştır. Eşi ölen kadının başka bir eşe bağlanması gibi.

Ruhsal yasaya (şeriat) tutsaklıkla Rab İsa Mesih'e bağlılık el ele beraber yürüyemez. Aradaki uçurum çok derindir. Ruhsal yasa ardı kesilmeyen dilekleri, buyruklarıyla bireyin yakasına yapışır; hem de ikide bir, şunda bunda tecavüz ettin diyerek onu suçlar. İsa Mesih şeriatın hiçbir harfine tecavüz etmedi, şeriat O'nu hiçbir zaman suçlayamadı, borçlu çıkaramadı. Ruhsal yasanın her dileğini yerine getiren Tanrı Oğlu şeriatın her harfini çiğneyen günahlılar için öldü ve O'na inananı şeriatın ağır boyunduruğundan özgür kıldı (7:2). Şeriat kesin söz dinlerlik dilerken hiç kimseye söz dinler insan olma yeterliliğini veremez (4:15; 5:20; 6:14-15; bkz. Galatyalılar 3:21-25). Ama ruhsal yasanın bağından özgür kılan Mesih, söz dinlerlik sevincini inanlısının varlığına işler.

Günahın ve şeriatın ağır yükünden kopmak isteyen, ölen Mesih'in bedeni aracılığıyla ruhsal yasa karşısında ölüdür. Bundan böyle Mesih'e varmış kişi olarak özgür yaşamı yaşar, Tanrı'ya ürün getirir (7:4; bkz. II.Korintoslular 5:14; Koloseliler 2:14; I.Petros 2:24). Sömürücü köle ağası ölen köleden gayrı yararlanamaz; onu gömer. İnanlı da şeriata (köle ağası) ölür; seven kayıran bir efendiye ölümden diriliş yaşamını yaşar. Dirilen Mesih'e bağlılık inanlıya Mesih'in haklarını, yasal yetkilerini aktarır. Mesih'in beden kuşanıp soyumuzla bir olması O'nun bedeninde kefareti sağladı, buna koşut olarak inanlının Mesih'le bir olması yaşamsal doğruluğu sağlar. İnanlı Mesih'in haklarını, özelliklerini varlığında taşır. Mesih'in kurtulmalık ölümü ve dirilişi, O'na iman edeni tanrısal doğaya sahip kılar.

Yeniden doğuşun getirdiği sonuçlar yaşam boyunca yinelenen dinsel uygulamaların toplamından çok daha etkin sonucu gerçekleştirir. Önceki yaşantıya bağlı kadını ya da erkeği bu kez Mesih'in kutsal yaşamı doldurur. Mesih'le özdeşliğe gelir o insan (6:7,8; 8:1,17; bkz. Habercilerin İşleri 13:39; I.Korintoslular 1:30; 3:21,23; 6:11; II.Korintoslular 5:14,21). Mesih'le özdeşlik iç dünyada sürekli yenilik oluşturur. Kutsallık ve bağlılık bu yaşamın belirtisidir (8:10; bkz. Yuhanna 1:16; I.Korintoslular 15:45; Filippililer 2:5; I.Yuhanna 3:2). Mesih'le özdeşlik Tanrı'dan kopmuş insanı yepyeni yaşam aşamasına yükseltir. Mesih bağlılığı ürün yaşamıdır (bkz. Yuhanna 15:4). İsa Mesih bu gerçeği başka bir simgeyle de anlatır. "Yere düşüp de ölmeyen buğday tanesi tek başına kalır. Ama ölürse bol ürün getirir" (Yuhanna 12:24).

"Bizler bedeninin istekleri uyarınca yaşamaktayken" (7:5). Burada sözü edilen beden taşıdığımız et beden değil, ama o bedeninin hiç sıkılmadan işlediği utandırıcı eylemlerdir. Kendiliğinden varlığımızın önemli bir parçasıdır beden. Kötü bir varlık değil, tersine her yönden herkese gerekli ve yararlıdır. Gelgelelim, düşük bedeninin (nefs) günahlı, kötü, çirkin isteklerine ve bunların işlerliğe konmasına. Budur anlatılan ve ölmesi gerekli olduğu vurgulanan yönümüz. Herkes bu acıklı tutsaklıktadır. Ancak günahsız Mesih'in bedeni aracılığıyla bizim bedenimiz günaha ölür, vaftizde gömülür sonra da kutsal yaşama dirilir. Bu gelişimde Kutsal Ruh yönetimi kendi eline alır. O'nun çizdiği yolda Tanrı'ya geçerli hizmet sunmamızı gerçekleştirir. Kutsal Ruh'tan yoksun kişinin yaşam yöntemi günahlılıkta bocalamaktır. Varsın o şeriatın kurallarını harfi harfine uygulamaya çabalasın. Tanrı'ya geçerli hizmeti salt Kutsal Ruh gerçekleştirir. Ters durumda şeriat boyunduruğu günahlıyı kurtarmak bir yana dursun, onu sürekli suçlar, varlıkta ölüme yaraşan ürünleri oluşturur (7:5). Öte yandan, yüreği sünnet edilmiş olan, ruhsal yasada yazılanlara değil, Ruh'a uyan, her durumda etkin hizmeti sunandır (2:29).

Ruhsal yasayla ilgili Şu açıklamalara da dikkat edilsin: “Yazılı belge lme yol açar, oysa Ruh yaşam verir” (II.Korintoslular 3:6). “lmn kargısı günah’tır, günahın gücü ise ruhsal yasadır” (I.Korintoslular 15:56). Yeryüzünün her yanında Şeriat yönetimlerinin kaŐ yapayım derken gözleri kazıdığı belirgin bir katı yrekliliktir. Sevinç getiren değil, tersine varlığı kaygıya iten korkutucu derebeyi..

Şeriat daima suçla günahla bağlantılıdır. Günahı irkinliğiyle gösteren aynadır, pusulayı ŐaŐırmaktır; hiçbir günahlıyı doğrulukla donatamayan suçlayıcı (3:20). Musa aracılığıyla verilen Ruhsal yasa gelince, onun ıŐıĐı altında günahın tüm çirkinliği belirgin oldu (5:20). Şeriat tanrısal öfkeye neden oldu (4:15). Bunlara karşın Şeriatın nesnel bir kötülüğü, bozukluğu yoktur; hem de böyle bir Őey düşünülemez (bkz. 7:12). Ruhsal yasada görülen olumsuz etki yasanın kötülüğünden değil, günahlı bedeninin günaha tutsaklığından kaynaklanıyor. Ademoğlunda ruhsal yasayı hoşnut edebilecek g ve yeterlilik yoktur. Yazar bu önemli sorunu 8:3a’da dorukluyor: Bedenin gereksiz istekleri ruhsal yasanın dileklerini btnleyemiyor, tam tersine onları çiğniyor. Tanrı hem bu dilekleri kesenkes bütünleyen OĞlu’nu gönderdi, hem de O’nun günahsız bedeninde günahı yargıladı. Tanrı ruhsal yasayı bireyi doğru kılsın, onu kutsallık ortamında yaŐatsın diye göndermedi. Bunları veren Musa ne der? “Kurallarıma, ilkelerime sarılın. Çünkü onları yerine getiren onlar sayesinde yaŐayacaktır. RAB BEN’İM” (Levililer 18:5). Ters durumda, yargılanacaktır denebilir.

Bu ilke *Romalılar*’da hep yinelenir (bkz. 10:5). Buyrukları tutarak doğruluk yapabilen birey bu yolda yaşayacak. Yasaları kıranın nasıl yargılanacağıysa Kutsal Sözün sürekli konusudur. Ruhsal yasa Tanrı’nın adalet ve doğruluk belgesi olduğundan, ona karşı çıkan herkes yaraşan cezayı hak edecek. Demek ki, ruhsal yasa günahı tanıtan belgedir (7:7b); hem de, günah ruhsal yasanın bu özelliğinden yararlanarak aslında günahlı olan varlıkta Tanrı’ya karşı isyanı, baŐkaldırmayı körükledi (7:8-11). Günah kıvrımlı, zehirli yılan gibidir. Onu dörtten olmazsa uslu uslu yatar. Ama hele bir etken onu drtsn! Bir anda tüm saldırı gücüyle uyanır. Ruhsal yasa gelinceye dek günah rahat rahat iŐini yürütmekteydi. Ama yasa belirince, günahın her çeŐidi eyleme koyuldu, gün ıŐıĐına ıktı.

Ruhsal yasa günahsız bir soya verilmedi. Tersine, günahlı insan soyuna verildi ve bu yasa hemen harekete geçti (5:20; 7:5). İsrail topluluğuna Musa’nın yasası verilinceye dek gnahlılık kendini belirgin etmiyordu. Çünkü yasa olmayan yerde günah günah sayılamaz. Ama Musa’nın ruhsal yasası sahneye çıkınca tüm İsrail kendini gnahlılıkta tutsak buldu. Yazar Pavlos bu kesimde (7:7-25) zlk adıyla (kiŐilik zamiri) konuŐuyor. Bununla durumu genelleŐtiriyor. Kurtarıcı Mesih günah iŐleyeninin günaha kle olduğunu vurgular (bkz. Yuhanna 8:34). Yedinci bölümde günah etkisinin varlıkta kesin iŐerliĐi belirtilir (7:11,13,14,17,20). Kutsal Söz ‘kötü düŐünceler’e (bkz. Matta 15:19) ve ‘kötü yüreğe’ (İbraniler 3:12) değinir. “Günah lmde egemenlik eder’ (6:12), günah ölümlü bedende egemenlik eder demektir bu (5:21).

Günah, buyruğu basamak yaparak varlığımda göz dikmenin her çeŐidini oluŐturdu (7:8). Gayrı gel de göz dikmenin bin bir çeŐidini sırala! İnsanın canında çöreklenen günah, buyruğu kendisine çok yararlı bir dayanak kıldı, tecavüzler dizisini iŐerliĐe koydu. Günahlı varlık Őahlandı, Őevke getirildi (bkz. Yeremya 17:9; Yeşaya 1:5).

Ruhsal yasa açıklanmadan günah uslu uslu yatan yırtıcı bir düşmandır. Onun yırtıcılığı ruhsal yasanın etkisiyle belirgin olur; hem de nasıl! Günah salt bir eylem değildir, canı ruhu istila etmiş korkunç illetir. Buna gerekli darbeyi sadece İsa Mesih indirebilir. Dinsel yamalamalarla günah sorununu çözmeye çalışanın payı bozguna uğramaktır.

Şimdiye dek hiç kimse cetvelsiz, hiç kusuru olmayan bir çizgi ya da eğmeç (kavis) çizemedi. Bu türden çizgiler yardım edici gereçlerle çizilenler karşısında her zaman sırtıdır. Bu benzetinin ışığında kişisel, dinsel yetenekleriyle Tanrı'yı hoşnut edici yetkin yaşamı yaşamaya çalışanları düş kırıklığı bekler (7:7,8; bkz. Galatyalılar 3:24). Ruhsal yasa günahlıya, "sen bu aşamaya gelemezsin" diyerek onu hep suçlar. Buna karşı Kutsal Ruh kurtarıcı Mesih'i ona tek çözüm yolu olarak sunar. *Galatyalılar* kesiminde belirtildiği gibi ruhsal yasa günahlıya verilen alıştırmacıdır (*pedagog*). Hellence'de bu dikkati çekici söz kullanılır. Yasa ruhsaldır; ne var ki, günahın egemenliğinde ağınan ademoğlu ruhsal doğrultuya yönelecek yerde beden gereksiz istekleriyle boğuşur durur ve her durumda onlara yenik düşer (7:14). Ruhsal yasa yüreğe korku getirir, günahlıyı korkunun gidericisi Mesih'e yöneltir. Kuşkusuz bunu kavrayabilene.. Adem'le Havva Tanrı'nın koyduğu yasayı çiğneyerek günah işleyince, Tanrı'nın önünde utanca düştü, korktu, O'dan gizlendi (bkz. Yaratılış 3:8b,10). Günaha karşı kurban gerekiyordu. Tanrı bunu hiç şaşmayan adaleti, egemen ilkesi uyarınca sağladı (bkz. Yaratılış 3:21).

Kurtarıcı Mesih ölümlü varlığı yeni baştan canlandırandır. Kurtardığı bireyi toplum içinde ideal kişiliğe iletir. Çarmıhta asılan Mesih, geride boş mezar bırakan Mesih, her an Tanrı'nın sağında inanlıları için aracılıkta bulunan Mesih, dirilişinden sonra Kutsal Ruh'u gönderen Mesih insanı ruhsal yasanın kesinleştirdiği lanetten kurtarır (5:10; bkz. Galatyalılar 3:13). Şeriatın her dileğini O kendi günahsız bedeninde karşıladı, ardından da ruhsal yasayı yüreğimize işledi. Hattatın maden üzerinde dilediği biçimleri oluşturması gibi.. İnanlı hiç yanılmayan iman adımıyla ruhsal yasanın dileklerini tümleyen duruma ve yaşam gönencine aktarılır. Mesih tarafından..

Mektubun önemli bir kesimi olan yedinci bölüm hangi ortamı imliyor? Günahlı insanın kurtuluş öncesi görünümü mü, yoksa iman yaşamındaki ruhsal çalkantıları mı? Bu konuda yorumcuların görüşü ayrılıyor. Varlığını günah eylemlerine satan herhalde böyle bir çelişkiyle boğuşmaz. Bunu yapmasam iyi olur; ama yapacağım diye kafasını yormaz. Öte yandan inanlı hiç kuşkusuz derininde bu tür bir sürtüşmeyi duyar. Halen günahlı bedende konut kurduğundan, bedensel istekler tarafından rahatsız edilir; buna karşın ruhsal ilkelere bağlanmaya derininde özenir. İnanlı Mesih'in Ruh'uyla yenilenmiştir. O'nun buyurduğu parlak yaşamı salt Ruh'un gücüyle yaşayabilir; ruhsal yasa gücüyle değil (7:14,23,25). İnanlının öz varlığı bir savaş alanıdır (Galatyalılar 5:17). Bu savaşta kesin yengiyi kazanmak, parlak yaşamı yaşayabilmek ruhsal yasanın çizdiği kurallar uyarınca değil, salt dirilen Mesih'in hiç azalmayan aksamayan diriliş gücüyle gerçekleşebilir (5:9-10; 6:4,5).

Şu kısa açıklamada iki ayrı görüşe değinildi. Bu kesimin kurtuluş öncesi yaşam savaşını düzen kapsamında yaşayabilmek isteğini ilgilendirdiği görüşü yazar Pavlos'un sözlerine değinilerek savunulmakta (bkz. 7:14b,25a,23). Buna karşı başka

yorumcular bu öğretinin artırılmış yaşamla ilgili olduğunu savunmakta. Her iki görüşün de hem onaylayıcı hem onaylamayıcı yorumu gözden kaçamaz. Genellikle tanrıbilim tarihinde iz bırakmış yorumcular, bu sözlerin birey iman yaşamına girdikten sonraki durumu yansıttığını savunur. Bizim görüşümüz de buna yaklaşıktır. Okuyucunun konuyu bilgelikle, sağduyuyla, duayla araştırması hiç kuşkusuz kendi yararınadır.

Her iki görüşün de odak noktası aynıdır: Tanrı'nın Musa'ya verdiği ruhsal yasa günaha günah damgasını vurdu, bireye günahın ölüm ve yargı oluşturuculuğunu belirgin etti, ama günaha set çekemedi. Sığınılacak tek kale ve savunma odağı yücelerde egemenliğini sürdüren İsa Mesih'tir. Salt O, bireyleri şeriat suçlamasından ve sonu gelmeyen yargıdan kurtarabilir. Aynanın karşısında temiz yüzüne bakan temizliğine ilişkin kanıtların, hiç çekinmeden herkesin karşısına dikilebilir. Öte yandan, maden ocağından çıkan, yüzündeki karalığa bakınca aynayı suçlayamaz. Bu gülünç olurdu. Ne yapar? Hemen duşa koşar, her yanını suyla yıkar, tertemiz yüzü açığa çıkar. Ayna temizliği ya da kiri belirgin eder. Tanrı'nın ruhsal yasası da günah kirini açığa vurur. Günahlılığını tanıyan, günahsız Mesih'e koşar; O'nda temizlik-esenlik bulur. Şeriat hiç kimseye, sen Tanrı karşısında tertemiz birisin, sonsuz güvenliğini buldu diyemez (7:9-12).

Günahın aşırı günahlılığını ruhsal yasa tanıtır (7:13). Günahın ürkütücü sonrası ölümdür. Bu etkiyi, bu sonucu önleyebilecek güç yoktur. Bu kapkaranlık çıkmazda Tanrı günahlıya eşsiz bir armağanla yaklaştı: Rab İsa Mesih. Pak suyun madenciden karalığı giderdiği bir betim yapılabilirse, Mesih'in sağladığı arıtma yeteneği de günahlıyı arıtır, pampak kılar. Tanrı ve insan karşısında günahlı canı tertemiz aşamaya yükseltir. Günaha tutsak insan bedeninin gereksiz istekleri tarafından yöneltilir. Bu tutsaklık bazılarda çok aşırıdır. Örneğin terörist, cinayet işleyen, uyuşturucular süren, kız kadın ticareti tezgâhlayan, vb. Elbette bunlar da ruhsal yasa aynasının denetiminde. Ruhsal yasa kaba suçluya da hafif suçluya da ayna görevi görür, herkesin gerçek niteliğini belirgin eder. Kimisi korkunç çapta kimisiyse sinsi boyutta. Saygıdeğer yurttaş olarak bilinen nicelerin iç dünyası yüz karası: Yolsuzluk, uçkâğıtçılık, hak çiğneyicilik, büyüklenmecilik, miskinlik, vb. Aynanın yansıttığı gerçeği kavrayan, inanlı veya galiz günahlı hemen kurtarıcı Mesih'in günahattan arıtma kanına koşsun arıtılma isteğini dile getirsin.

Tanrı Adem'le Havva'ya kesin buyruğunu belirtti: "İyiliği kötülüğü bilme ağacından yemeyeceksin; çünkü ondan yediğin gün kesinlikle öleceksin" (Yaratılış 2:17). İnsan soyuna hem ruhsal hem de fiziksel ölüm Tanrı'nın yasasını çiğneme sonucunda geldi (7:10,11). Tanrı'nın yasasına tecavüz ölümle eşittir. O korkutucu olayda Tanrı Musa aracılığıyla İsrailoğulları'na iki taş levhada on buyruğu verdi. Musa bunları halka sunarken Tanrı'dan şu uyarıyı vurguladı: "Ben Tanrı'nız RAB'İM; bu nedenle yasalarımı ve yargılarımı tutacaksınız. Bir insan onları uygularsa, onlarda yaşayacak; BEN RAB'İM" (Levililer 18:5). Tanrı'nın yasasına uymak yaşamla eşitdeğerdir. Ne var ki, ruhsal yasanın insanı yaşama iletmesi gerekirken onu her tür tecavüze götürdü ve ölümü getirdi. Tanrı günahsız, kutsal Oğlu'nu insan bedeninde yeryüzüne gönderdi. Mesih yasanın en küçük harfine varıncaya dek onu tıpatıp yerine getirdi. İnsanda ölümü oluşturan yasanın kesenkes uygulayıcısı oldu. Bir tek noktaya tecavüz etmeden. Tanrı'nın yasasına tecavüz eden ademoğullarının yasadışı olduğunu

kendi üzerine yüklendi, yasayı saymayan yarasızların yerine öldü. Ölümlü insana kendi ölümsüzlüğünü sağladı. Ona iman eden kadını erkeği O şu anda yaşama ve ölümsüzlüğe naklediyor, kendisine kurtarıcı olarak iman eden herkesi.. Önümüzdeki çarpıcı gerçeğin vaftiz uygulamasındaki anlamı açıklayan (6:4,7,10,11) kesimle bağlantısı belirgindir (bkz. II.Korintoslular 5:14). Vaftiz edilen inanlı bu uygulamayla Mesih'in ölümüne gömülür, O'nun dirilişiyile de dirilir. Budur Tanrı eylemi.

Az önce belirtilen üzücü görünüm (bkz. Galatyalılar 5:17), bu bölümün 7:15-20 ayetlerinde geniş çapta belirtilir. Bu kesin bir savaşı betimler; amansız savaş.. "Ne yaptığımı anlamıyorum. Çünkü istediğimi yapmıyorum; nefret ettiğim ne ise onu yapıyorum" (7:15,18,23). Bu söz ademoğlunun iç dünyasında gözle görülmez çatışmayı belirgin dille açığa vurur. Tanrı karşısında bireyin iç dünyasında 'iyi' diye nitelendirilebilecek hiçbir eylem düşünülemez. İnsansal ölçünün 'iyi' dediği nice davranışın gerisinde neler neler sırtmakta! Kincilik, hazcılık, çıkarıcılık, yolsuzluk, dedikoduculuk, kıskançlık, çekememezlik, kurnazlık, öç alıcılık, düşmanlık, vb. Ruhsal yasa bütün bu düşüklükleri ve daha pek çoğunu ayna niteliğinde sergiler. Kişi kabul etsin ya da etmesin. Tanrı'ca verilen ruhsal yasa kutsal, doğru ve yararlıdır; bozuk sönük resim göstermez (7:12). Her günahı olduğu gibi açığa vurur.

Tanrı Sözü varsayımlar öğretmez. Kesin bilgiyle yetkiyle herkesi içinde sürüp giden amansız savaş sorununda aydınlatır. Gerçek kapsamında yargı vermeye istekli birey bu belirgin görünüme yan çizemez. Herkesin içinde çaresiz çözümsüz durumu açıklayan bir yasa yatar: İyiliği yapmak isteğine karşı kötülük sırtmakta (7:21,23). Bu korkutucu yasa günah ve ölüm yasasıdır (8:2). Başlangıcı taa Adem'in söz dinlemeziğine dayanır: Özgün ve kalıtmalı günahın Adem'in varlığında insanlığa sokulması.. Bundan hiçbir yolla özgürlük düşünülemez. Şeriatla, din tertipleriyle, hayır sevapla, belki de taşınan iyi niyetle, vb. Bu umutsuz ve hüznü durum yazar Pavlos'un iç dünyasında bir haykırı oluşturur: "Ne düşkün bir insanım ben!" Bu ünlem, acıklı gerçeği kavrayanın haykırışıdır. Kölenin özgürlüğe kavuşmak için yürek burkucu isteği ve bağırışı..

Dikkat edilirse, bu kesimde günah kişisel özellikle beliriyor. Günah her nerede her ne zaman olursa olsun bireyin sırtını yere seren amansız korkmazsız düşmandır. Kendi kişiliğimiz ötesinde onun hakkından gelebilen daha üstün ve etkin bir güç gerektir. Bilindiği gibi, özgürlüğe özlem insanın bağrında hiç durmadan hak adalet arayan, bunları kovalayan hasrettir. Günahın ezici ve kahredici baskısı kavranınca onun acımasız etkisinden kurtulma figanı daha iyi anlaşılabilir. Üzerine eğildiğimiz günah sorunuyla ilgili kesimde (5:21-7:23) günahın insan varlığını mengenede nasıl sıkıştırdığı daha yakından görülebilir. Günahın yaşamda derebeyi kesilmesi farklı farklı anlatılarla belirtilir:

1. Günah yaşamda hükümranlığını (krallığını) sürdürdü (5:21).
2. Günah yaşamda egemenliğini kurdu (6:14).
3. Günah yaşamı uşaklığa düşürdü (6:6,17).
4. Günah yaşamı konutu kıldı (7:20).
5. Günah yaşamın her parçasını kölesi yaptı (7:23).

Özgürlük siyasal, toplumsal, kişisel ilişkilerde hep görülen dayanılmaz istektir. Bu sıradan, günah karşısında özgürlük en önde gelen arayış ve kovalayış olarak belirmez mi? Günahtan özgürlüğe sadece Mesih inancında rastlanabilir. Yeryüzünün bunca din ve tarikatı arasında günahtan özgürlük sağlayan başka bir inanç düşünülemez.

Özgürlüğü özleyen, olmadık düşünülmedik katlanışlara başvurabilir. Az önce sıralanan özgürlükler zincirinden önemi ön sırada bulunan ruhsal özgürlük sağduyulu insanın arayacağı temel istemdir. İç dünyayı allak bullak edebilen günah tutsaklığından özgürlük. İşin acınılacak yönü doğal bireyin bundan bilgisiz ya da kayıtsız yaşamasıdır. Ademoğlunun derininde figan oluşturacak, ön sıradaki belirgin özlem günahtan özgür olma hasretidir. Bir din araştırmacısının az önce belirlenen gözlemi gibi. Her yerde herkesin dinsel yerlere koşması bunun kanıtıdır. Ama günah sorununu örtbas etmeyi başaran iblis günahlinin gözüne kül atmanın ustalığını da çok iyi bilir. Her tür özgürlük aranmalı; ama bu özgürlüğe istek bastırılmalı, der şeytan. Şeriata bağlanmak, din töreleri ve uygulamalarıyla uğraşmak, vicdan uyarınca yaşamak yeter, sakın ileriye gitmeyesin! İşte böyle duyurulur amansız düşmanın sinsisi önerileri.

Yazar Pavlos'un haykırışı köklü bir gerçeğe dayanır: "Beni kim kurtaracak?" (7:24). Sağduyulu, ruhsal kavramlı birey, "Kendimi nasıl kurtarabilirim?" yolunda kişisel başarı bekleyen çözüm yollarıyla oylanmaz. Tersine, "Beni kim kurtaracak?" diye somut soruyu sorar. Bu sorunun öncesi derin bir ünlemle yüklüdür; "Ne düşkün bir insanım ben!" Bu, günahın egemenliğinde boğuşanın her tür kişisel çabasal bedensel uğraşa rest çekerek varlığın ötesinde ondan daha etkin ve güçlü birine duyulan özlemi dile getirir (bkz. Mezmur 51:6; Yeşaya 6:5; Levililer 13:45; Luka 5:8; 18:13; I.Timoteos 1:15). İşte budur bireyin tüm insansal uğraşları bir yana itip gücü kendininkinden kat kat üstün olanı arayışı. Bu inlemeler yaşamın günah egemenliğinde amansız figanıdır. Özgün ve kalıtmalı günahın ruhsal ölümü, fiziksel ölümü tümleyişi.. Bu insana özgürlük sağlayan kurtarıcıyı Tanrı herkes için göndermiş bulunuyor. Çok önceleri şu peygamberlik sözü duyurulmuştu: "Kurtuluş RAB'tendir" (Yunus 2:9). Bireyin bunalım ortamından, ölümü yenen ve dirilen Mesih'e sığınması gerçekten en parlak inanç aşamasıdır.

Yazar Pavlos bu çok önemli sorunu şöyle dorukluyor: "Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'ya şükürler olsun" (7:24). Yeryüzünde sonsuz parlaklık, sürekli etkinlik taşıyan tek eylem İsa Mesih'in gerçekleştirdiği kurtulmalıktır. Ölümüyle günahı yendi O, dirilişiyle günaha tutsak bireyleri doğruluğa özgürlüğe kavuşturdu (4:25). Günahlıya düşen yükümlülük özgürlük sağlayıcısına haykırmaktır. Çünkü salt O'dur bireyi hem günahtan, hem de ölüm bedeninden özgür kılan. O'nun etkin eylemi milyonlarca varlıkta gerçekleşmiş ve gerçekleşmektedir.

Yazar bu önemli kesimi önemli bir anımsatmayla doruğa getirir; şimdiye dek dediklerine yeni bir vurgulama kor: Sağduyu Tanrı'nın yasasına uşaklık eder. Bununla, somut ve sağlıklı biçimde çalışan sağduyudan söz edilmekte. Kurtulmuş insanın sağduyusu.. Ne var ki, beden ıslah edilebilir türden başarılı bir bütün değil. Bu nedenle ölmeli, Mesih'in gelişinde her inanlıya verilecek yepyeni bedeni beklemeli. Beden yalnız günah yasasına uşaklık edebilir. Tanrı'ya şükür, şimdi bireyi

ölüm bedeninin egemenliğinden özgürlüğe ileten Mesih, günahlının kendisine sığınmasını özlemektedir. Tıpkı yazar Pavlos'un yaptığı gibi..